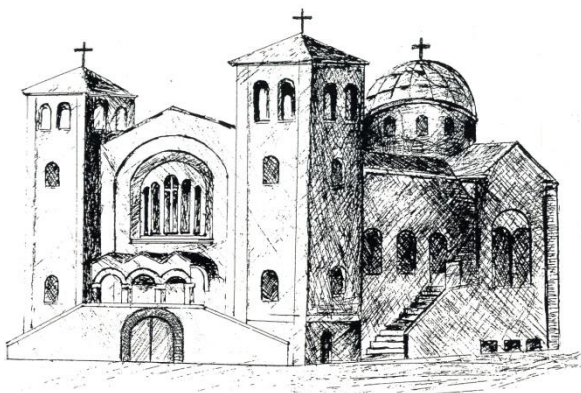

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey
ASCENSION

Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY
Weekly Bulletin
Sunday, June 6, 2021
Sunday of the Blind Man

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερὰ Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

**Light a Candle & Say a Prayer at
Ascension Church, Fairview, NJ**

*"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)*

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

For all other donations:

https://tithe.ly/give_new/www/#/tithe/give-one-time/305721?widget=1

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ – 6 Ιουνίου, 2021

Κυριακή ΣΤ' τοῦ Τυφλοῦ
8:30 π.μ. – 11:30 μ.μ. Ὁρθρος Θ. Λειτουργία
1:00 μ.μ. Αποφοίτηση Ἑλληνικοῦ Σχολείου
*ὅλων των Τάξεων για τα δυο τελευταία χρόνια
στην Εκκλησία*

ΤΕΤΑΡΤΗ – 9 Ιουνίου, 2021

Απόδοσις Εορτῆς του Πάσχα
9:00 π.μ. Ὁρθρος, Θεία Λειτουργία
7:00 μ.μ. Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός
χοροστατούντος του Αρχιεπισκόπου Αμερικής
κ.κ. Ελπιδοφόρου

ΠΕΜΠΤΗ – 10 Ιουνίου, 2021

Η Ανάληψις του Κυρίου
9:00 π.μ. – 12:30 Ὁρθρος, Θ. Λειτουργία
Αρχιερατική Θεία Λειτουργία
από τον Επίσκοπο Μηδείας Απόστολο
Γεύμα στην Κοινοτική Αίθουσα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ – 11 Ιουνίου, 2021

5:00 μ.μ. – 10:00 μ.μ. Φεστιβάλ

ΣΑΒΒΑΤΟ – 12 Ιουνίου, 2021

12:00 μ.μ. – 11:00 μ.μ. Φεστιβάλ

ΚΥΡΙΑΚΗ – 13 Ιουνίου, 2021

Αγ. 318 Πατέρων Α'
8:30 π.μ. – 11:30 μ.μ. Ὁρθρος Θ. Λειτουργία
11:00 π.μ. – 8:00 μ.μ. Φεστιβάλ

SCHEDULE OF SERVICES

SUNDAY – June 6, 2021

Sunday of the Blind Man
8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy
1:00 p.m. Graduation of the Greek School
of all Grades of the last two years in Church - in person

WEDNESDAY – June 9, 2021

Apodosiis of Pascha
9:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy
7:00 p.m. Great Vespers
Archieratical Divine Liturgy *Officiated by*
His Eminence Archbishop Elpidophoros of America

THURSDAY – June 10, 2021

Holy Ascension
9:00 a.m. – 12:30 p.m. Orthros, Divine Liturgy
Hierarchical Divine Liturgy
Presiding His Grace Bishop Apostolos of Medeia
Luncheon at the Church Community Hall

FRIDAY- June 11, 2021

5:00 p.m. – 10:00 p.m. Festival

SATURDAY- June 12, 2021

12:00 noon. – 11:00 p.m. Festival

SUNDAY – June 13, 2021

Fathers of the First Ecumenical Council
8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy
11:00 a.m. – 8:00 p.m. Festival

Prokeimenon. Mode Plagal 1.

Psalm 11.7,1

You, O Lord, shall keep us and preserve us.

Verse: Save me, O Lord, for the godly man has failed.

The reading is from Acts of the Apostles 16:16-34

IN THOSE DAYS, as we apostles were going to the place of prayer, we were met by a slave girl who had a spirit of divination and brought her owners much gain by soothsaying. She followed Paul and us, crying, "These men are servants of the Most High God, who proclaim to you the way of salvation." And this she did for many days. But Paul was annoyed, and turned and said to the spirit, "I charge you in the name of Jesus Christ to come out of her." And it came out that very hour. But when her owners saw that their hope of gain was gone, they seized Paul and Silas and dragged them into the market place before the rulers; and when they had brought them to the magistrates they said, "These men are Jews and they are disturbing our city. They advocate customs which it is not lawful for us Romans to accept or practice." The crowd joined in attacking them; and the magistrates tore the garments off them and gave orders to beat them with rods. And when they had inflicted many blows upon them, they threw them into prison, charging the jailer to keep them safely. Having received this charge, he put them into the inner prison and fastened their feet in the stocks. But about midnight Paul and Silas were praying and singing hymns to God, and the

prisoners were listening to them, and suddenly there was a great earthquake, so that the foundations of the prison were shaken; and immediately all the doors were opened and every

one's fetters were unfastened. When the jailer woke and saw that the prison doors were open, he drew his sword and was about to kill himself, supposing that the prisoners had escaped. But Paul cried with a loud voice, "Do not harm yourself, for we are all here." And he called for lights and rushed in, and trembling with fear he fell down before Paul and Silas, and brought them out and said, "Men, what must I do to be saved?" And they said, "Believe in the Lord Jesus, and you will be saved, you and your household." And they spoke the word of the Lord to him and to all that were in his house. And he took them the same hour of the night, and washed their wounds, and he was baptized at once, with all his family. Then he brought them up into his house, and set food before them; and he rejoiced with all his household that he had believed in God.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'.

ΨΑΛΜΟΙ 11.7,1

Σὺ Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σῶσον με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσῖος.

Πράξεις Ἀποστόλων 16:16-34 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἐν ταῖς ἡμεραῖς ἐκεῖναις, ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἣτις ἐργασίαν πολλὴν παρείχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ ἔκραζε λέγουσα· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν ἐῤλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὕσι. καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν. καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίζειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας

αὐτῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι. ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεφύθησάν τε παρακρήματα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεφύγμενος τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἐαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφυγέναι τοὺς δεσμίους. ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων· μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γάρ ἐσμεν ἐνθάδε. αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; οἱ δὲ εἶπον· πιστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παρακρήματα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἡγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

The Gospel According to John 9:1-38

At that time, as Jesus passed by, he saw a man blind from his birth. And his disciples asked him, "Rabbi, who sinned, this man or his parents, that he was born blind?" Jesus answered, "It was not that this man sinned, or his parents, but that the works of God might be made manifest in him. We must work the works of him who sent me, while it is day; night comes, when no one can work. As long as I am in the world, I am the light of the world." As he said this, he spat on the ground and made clay of the spittle and anointed the man's eyes with the clay, saying to him, "Go, wash in the pool of Siloam" (which means Sent). So he went and washed and came back seeing. The neighbors and those who had seen him before as a beggar, said, "Is not this the man who used to sit and beg?" Some said, "It is he"; others said, "No, but he is like him." He said, "I am the man." They said to him, "Then how were your eyes opened?" He answered, "The man called Jesus made clay and anointed my eyes and said to me, 'Go to Siloam and wash'; so I went and washed and received my sight." They said to him, "Where is he?" He said, "I do not know."

They brought to the Pharisees the man who had formerly been blind. Now it was a sabbath day when Jesus made the clay and opened his eyes. The Pharisees again asked him how he had received his sight. And he said to them, "He put clay on my eyes and I washed, and I see." Some of the Pharisees said, "This man is not from God, for he does not keep the sabbath." But others said, "How can a man who is a sinner do such signs?" There was a division among them. So they again said to the blind man, "What do you say about him, since he has opened your eyes?" He said, "He is a prophet." The Jews did not believe that he had been blind and had received his sight, until they called the parents of the man who had received his sight, and asked them, "Is this your son,

who you say was born blind? How then does he now see?" His parents answered, "We know that this is our son, and that he was born blind; but how he now sees we do not know, nor do we know who opened his eyes. Ask him; he is of age, he will speak for himself." His parents said this because they feared the Jews, for the Jews had already agreed that if anyone should confess him to be Christ he was to be put out of the synagogue. Therefore his parents said, "He is of age, ask him."

So for the second time they called the man who had been blind, and said to him, "Give God the praise; we know that this man is a sinner." He answered, "Whether he is a sinner, I do not know; one thing I know, that though I was blind, now I see." They said to him, "What did he do to you? How did he open your eyes?" He answered them, "I have told you already and you would not listen. Why do you want to hear it again? Do you too want to become his disciples?" And they reviled him, saying, "You are his disciple, but we are disciples of Moses. We know that God has spoken to Moses, but as for this man, we do not know where he comes from." The man answered, "Why, this is a marvel! You do not know where he comes from, and yet he opened my eyes. We know that God does not listen to sinners, but if anyone is a worshiper of God and does his will, God listens to him. Never since the world began has it been heard that anyone opened the eyes of a man born blind. If this man were not from God, he could do nothing." They answered him, "You were born in utter sin, and would you teach us?" And they cast him out.

Jesus heard that they had cast him out, and having found him he said, "Do you believe in the Son of man?" He answered, "And who is he, sir, that I may believe in him?" Jesus said to him, "You have seen him, and it is he who speaks to you." He said, "Lord, I believe"; and he worshiped him.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Ἰωάννην 9:1-38 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾤ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοίος αὐτῷ ἐστίν. ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἰμι. ἔλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνέσχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. εἶπον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστίν ἐκεῖνος; λέγει· οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ

ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς; ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἥδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω. εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; ἀπεκρίθη αὐτοῖς· εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· σὺ εἰ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστίν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἦ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἡδύνατο ποιεῖν οὐδέν. ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρὼν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. ὁ δὲ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Sunday of the Blind Man

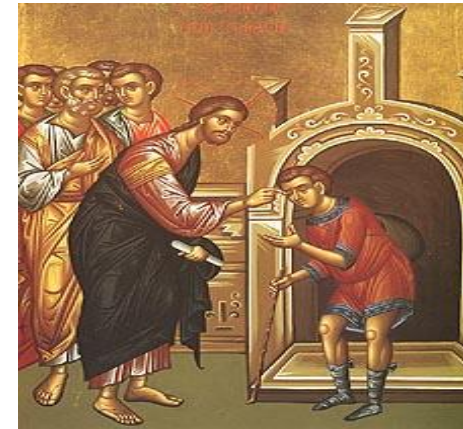
After the Midfeast (John 7:14), the Lord Jesus Christ came to the Temple again and taught the people who came to Him (John 8:2). After leaving the Temple, He opened the eyes of a man “who was blind from his birth (John 9:1).

The miracle described in today’s Gospel (John 9:1-38) is even more remarkable than it might seem at first. Saint Basil and other Fathers tell us that this was not just a case of giving sight to a blind man born with eyes that did not function, but to someone who had no eyes at all!

The second Exapostilarion for this Sunday says, “Along the way, our Savior found a man who lacked both sight and eyes...”. The Gospel says, “Since the world began, it was not heard that any man opened the eyes of one who was born blind” (John 9:32). There are examples in the Old (Tobit 2:17) and New (Mark 8:22-26) Testaments of blind people receiving sight, but this is something completely unprecedented.

The Savior placed clay in the man’s empty sockets and told him to wash in the pool of Siloam. When he obeyed these instructions, the eyes of clay became living eyes! In his MENAION, Saint Demetrius of Rostov calls the blind man Saint Celidonius (see his account of Saint Lazarus in the Synaxis of the Seventy Apostles on January 4).

Κυριακή του Τυφλού: Η αφήγηση της ίασης του εκ γενετής τυφλού στο Ευαγγέλιο του Ευαγγελιστού Ιωάννου είναι μοναδική στην Καινή Διαθήκη.

Υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις θεραπείας τυφλών, όχι όμως εκ γενετής, τις οποίες διασώζουν οι τέσσερις Ευαγγελιστές, γεγονός που φανερώνει αφ’ ενός την συμπάθεια και το ενδιαφέρον του Κυρίου Ιησού για τον πόνο και την σωματική αρρώστια και αφ’ ετέρου δείχνουν την μεσσιανικότητά Του, διότι περιγράφοντας το έργο του Μεσσία οι Προφύτες της Παλαιάς Διαθήκης, αναφέρουν εκτός των άλλων και την «ανάβλεψιν τυφλών».

Εκτός, όμως, από την σωματική τύφλωση, ο Χριστός ανοίγει τα μάτια της ψυχής των ανθρώπων, ώστε να μπορέσουν να διαπιστώσουν την νέα ζωή που τους προσφέρει ως θεία δωρεά στον κόσμο.

Πολλοί άνθρωποι που έχουν το σωματικό φως δεν «βλέπουν» τον Χριστό ως Μεσσία, ενώ πολλοί τυφλοί, μετά την σωματική τους

θεραπεία διακηρύσσουν την πίστη τους σ' Αυτόν. Δικαιώνονται έτσι τα λόγια του Κυρίου «Εις κρίμα εγώ εις τον κόσμον ήλθον, ίνα οι μη βλέποντες βλέπωσι και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται».

Κρίση, λοιπόν, είναι η παρουσία του Κυρίου στον κόσμο, όχι με την έννοια της κατακρίσεως των ανθρώπων, αλλά με την έννοια της υποχρέωσης που δημιουργείται στον κάθε άνθρωπο να αποδεχθεί το «φως» ή να το κατακρίνει.

Χρειάζεται τόλμη να δει κανείς κατάματα το φως και να συνειδητοποιήσει τις δυσάρεστες πλευρές του εαυτού του. Να απαλλαγεί από τον κακό του εαυτό, τον εγωισμό του, τα πάθη του, τις προσωπικές του ανέσεις και ηδονές και να ακολουθήσει το θέλημα του Θεού.

Το «φως» που δίδει ο Χριστός

Το «φως» που δίδει ο Χριστός στον εκ γενετής τυφλό του ευαγγελικού αναγνώσματος της Κυριακής έρχεται σαν μια νέα δημιουργία του κόσμου. Όπως ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη έπλασε τον άνθρωπο με χώμα, έτσι και ο Ιησούς, πλάθοντας πηλό αναδημιουργεί το κατεστραμμένο από την φθορά της αμαρτίας δημιούργημά Του. Του δίδει και πάλι τη δυνατότητα να γίνει μέτοχος της Βασιλείας Του.

Ωστόσο, οι άνθρωποι αντιδρούν διαφορετικά μπροστά στο αποκαλυπτόμενο φως του Χριστού. Και ενώ ο θεραπευθείς τυφλός ομολογεί και διακηρύσσει την πίστη του στον Χριστό, οι

Φαρισαίοι, με κάθε τρόπο προσπαθούν να αρνηθούν το καταφανέστατο θαύμα, απειλώντας ακόμη και τους γονείς του τυφλού.

Αρνούνται το φώς προτιμώντας το σκοτάδι, διότι αυτό τους εξυπηρετεί και καλύπτει τα άνομα έργα τους. Το φως δεν τους είναι αρεστό αφού τους ελέγχει.

Η ευαγγελική περικοπή παρουσιάζει τον Χριστό σαν φως και σωτήρα του κόσμου, ο οποίος καλεί τον άνθρωπο να τον ακολουθήσει.

Η στάση κάθε ανθρώπου στο φως είναι αποφασιστική για την μετέπειτα πορεία του. Αυτός που απορρίπτει το φως, παραμένει στο σκοτάδι και, καλύπτοντας έτσι τα πονηρά του έργα, παραμένει πνευματικά τυφλός.

Αυτός, όμως, που αναγνωρίζει την πνευματική του τυφλότητα προστρέχει στο «φως», δηλαδή στο Χριστό, και αποκτά την απαιτούμενη όραση για να δει κατάματα την αλήθεια σχετικά με τον εαυτό του, τον πλησίον του και την δωρεά του Θεού σ' αυτόν. Ο κάθε άνθρωπος κρίνεται από το αν αντικρύσει με θάρρος το φως ή μένει πεισματικά στο σκοτάδι. Η στάση του εκ γενετής τυφλού και των φαρισαίων είναι εκ διαμέτρου αντίθετες. Καλούμαστε λοιπόν να επιλέξουμε ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι. Ας είναι, λοιπόν η επιλογή μας η σωστή, αυτή που θα μας οδηγήσει στη Βασιλεία των Ουρανών.

Η απόδοση του Πάσχα : τι εορτάζουμε την Τετάρτη προ της Αναλήψεως;

Η Ανάσταση συνεχίζεται! Αυτό δείχνει και η γιορτή της Αποδόσεως του Πάσχα. Τα ίδια γράμματα (δηλ. η ίδια ακολουθία) της νύχτας της Αναστάσεως, ακούγονται και κατά την Απόδοση του Πάσχα. Τελείται μια μέρα πριν απ' τη γιορτή της Αναλήψεως.

Κάθε μεγάλη γιορτή στην Ορθόδοξη λατρεία έχει την «απόδοσή» της. Κάθε γιορτή είναι ζωντανό γεγονός, που επαναλαμβάνεται στη ζωή της Εκκλησίας, στη ζωή του πιστού.

Αλλά και για άλλο λόγο γίνεται ο επανεορτασμός μιας εορτής, δηλαδή η απόδοσή της. Για ν' απολαύσουμε ακόμα μια φορά την ομορφιά της γιορτής.

Όταν ένα θέαμα είναι ωραίο, ποθούμε να το ξαναδούμε. Όταν ένα φαγητό είναι νόστιμο, θέλουμε να το ξαναγευτούμε. Ο εορτασμός κάποιου γεγονότος της ζωής του Χριστού ή της Θεοτόκου, προξενεί γλυκύτητα στη ψυχή, που **θέλει να το ξαναγιορτάσει.**

Τη γλυκύτητα περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο γεγονός, την αισθανόμαστε για τη γιορτή του Πάσχα. Γιορτή ευφροσύνης. «Πανήγυρις έστι πανηγύρεων». Ποτέ άλλοτε δεν σκιρτά η ψυχή τόσο πολύ, όσο τη νύχτα της Αναστάσεως. Χαιρόμαστε για το θρίαμβο του Αναστάντος Κυρίου.

Θρίαμβος της ζωής κατά του θανάτου. Του Χριστού κατά του Άδη. Της χαράς κατά της λύπης. Της αλήθειας κατά του ψεύδους. Αυτή η ευφροσύνη για την Ανάσταση του Χριστού είναι καθολική και αιώνια. Ουρανός και γη συγχορεύουν. Όχι μια φορά. Πάντοτε, αιώνια. «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γη δε αγαλλιάσθω· εορταζέτω δε κόσμος, ορατός τε άπας και άόρατος. Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος» (κανόνας Πάσχα).

Η Ανάσταση συνεχίζεται. Κάθε φορά, που τελούμε τη θεία Λειτουργία. **Η θεία Λειτουργία ξαναζωντανεύει μπροστά μας όλα τα στάδια της ζωής του Χριστού.** «Οδεύωμεν διά πασών των ηλικιών του Χριστού», όπως λέει ο άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος.

Ο Χριστός γεννάται, στην «πρόθεση», που τελείται στην αριστερή κόγχη του ιερού που μοιάζει με φάτνη. Ο Χριστός βγαίνει στο κόσμο για να κηρύξει το Ευαγγέλιό Του, κατά τη μικρή είσοδο, που ο ιερέας βγαίνει με υψωμένο το Ευαγγέλιο. Ο Χριστός ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα για να θυσιαστεί, κατά τη μεγάλη είσοδο. Ο Χριστός υψώνεται πάνω στο Σταυρό και θυσιάζεται, κατά την προσφορά και τον καθαγιασμό των Τιμίων Δώρων, που γίνεται με την προσφώνηση: «Τα σα εκ των σων...». Ο Χριστός ανασταίνεται, κατά τη μετάληψη των αχράντων Μυστηρίων, που πλημμυρίζει τη καρδιά από

αναστάσιμη χαρά. Γι' αυτό και ο λειτουργός, όταν κοινωνεί, ευθύς αμέσως λέει το «Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι...».

Κάθε θεία Λειτουργία είναι μια ανάμνηση του Σταυρού και της Αναστάσεως. Είναι το σταυρώσιμο και αναστάσιμο Πάσχα. Ιδιαίτερα η Λειτουργία της Κυριακής έχει αναστάσιμο χαρακτήρα. Είναι η Λειτουργία της «μίας των σαββάτων». Την Κυριακή είναι όλα αναστάσιμα. Τα απολυτίκια των οκτώ ήχων, όλα αναστάσιμα. Αλλά και τα τροπάρια του όρθρου της Κυριακής. Κατεξοχήν αναστάσιμη είναι η περίοδος του Πάσχα, του Πεντηκοσταρίου, που αρχίζει τη νύχτα της Αναστάσεως και τελειώνει τη Κυριακή των Αγίων Πάντων.

Κατά την απόδοση της Εορτής του Πάσχα καταλύεται ψάρι.

Ο όρος «απόδοσις», συναντάται στη λειτουργική γλώσσα με την εξής έννοια: Μετά την πάροδο οκτώ συνήθως ημερών επανάληψης κάποιας εορτής, η διάρκεια της οποίας παρατείνεται και μετά την εορτή, μέχρι και την ημέρα της απόδοσης.

Με ρητή διάταξη του Μωσαϊκού Νόμου, οι μεγάλες Ισραηλιτικές εορτές διαρκούσαν 8 ημέρες. (Εξοδος 2/β: 15-19, Λευϊτικό 23/κγ: 36-39 και Αριθμοί 29/κθ: 35). Αυτή τη συνήθεια την κληρονόμησε και η Χριστιανική λατρεία. Πρώτη μαρτυρία περί παράτασης Χριστιανικής γιορτής για οκταήμερο, παρέχεται από τον Ευσέβιο, και πρόκειται για τα εγκαίνια των βασιλικών Τύρου και Ιεροσολύμων (355). Αυτό όμως ήταν κάποιο έκτακτο γεγονός. Πάντως πολύ ενωρίς επικρατούσε η συνήθεια, (τουλάχιστον στην Εκκλησία των Ιεροσολύμων), να

παρατείνεται ο εορτασμός των μεγάλων Χριστιανικών εορτών του Πάσχα, των Επιφανείων και της Πεντηκοστής για οκτώ ημέρες. Κατά την μαρτυρία της Αιθερίας (τέλος Δ' αιώνα), κατά τις οκτώ ημέρες της εβδομάδος του Πάσχα τελούνται καθημερινές Λειτουργίες. Τη Δευτέρα και Τρίτη στο Μαρτύριο, την Τετάρτη στον Ελαιώνα, την Πέμπτη στην Ανάσταση, την Παρασκευή στην Αγία Σιών, το Σάββατο στον Σταυρό και την Κυριακή και πάλι στο Μαρτύριο.

Η πράξη της Μητέρας των Εκκλησιών, γρήγορα διαδόθηκε στην Ανατολή και τη Δύση. Ήδη η Αιθερία, μαρτυρεί, ότι και στην πατρίδα της, με τον ίδιο τρόπο εορταζόταν το οκταήμερο του Πάσχα (Itinerarium 25, όπου και πριν, σ. 241). Πράγματι, κατά το Missale Mosarabicum, καθορίζεται η διάρκεια της εορτής του Πάσχα σε επτά ημέρες και ο ιερός Αυγουστίνος γνωρίζει την πράξη αυτή στις Εκκλησίες της Αφρικής. Μάλιστα την αποκαλεί «παλιά εκκλησιαστική συνήθεια» (Epist. 55, PL 33, 204 – 223).

Στην Ανατολή οι ημέρες της «Διακαινησίμου» εβδομάδος θεωρούνταν ως «μία και η αυτή λαμπροφόρος ημέρα της Αναστάσεως». Μάλιστα Εκκλησιαστικοί κανόνες και πολιτικοί νόμοι (Πενθέκτης κανόνας ΞΣΤ', Βαλεντινιανού II [389]) επέβαλλαν την αργία για να μπορεί ο λαός να πηγαίνει στους ναούς. Διαρκούσε όμως η εορτή αυτή για σαράντα μέρες, μέχρι της αποδόσεώς της, την Τετάρτη πριν από την Αναλήψη, κατά την οποία ψαλλόταν όλη η αναστάσιμη ακολουθία του Πάσχα. Και έτσι «αποδιδόταν» η γιορτή.

The Apodosis (Leave-taking) of Pascha

On Wednesday of the sixth week of Pascha, we celebrate the Apodosis or Leave-taking of the Feast of Feasts – Holy Pascha. While most Feasts have their Leave-taking on the eighth day, Pascha, the Feast of Feasts, has its Leave-taking on the thirty-ninth day. The fortieth day is the Feast of the Lord's Ascension, which marks the end of the Lord's physical presence on earth. He does not abandon us, however. He has promised to be with us always, even until the end of the age^[1]. As we sing in the Kontakion for **Ascension**, "Thou didst ascend in glory, O Christ our God, not being parted from those who love Thee, but remaining with them and proclaiming: I am with you and no one will be against you." There is a similar thought expressed in the Troparion for the **Dormition of the Theotokos** "In falling asleep, you did not forsake the world, O Theotokos."

Every major feast has its Apodosis. Why?

The main reason is that the Church once again gives us the opportunity to celebrate the beauty of the feast. When we see or experience something beautiful, it is human nature to desire to have that experience again. When we taste a delicious food, we desire to eat it again. The feasts of Christ and the Theotokos are sweetness to the soul which arouses the desire to celebrate more than just once.

Such sweetness we experience most of all on the feast of Pascha, which is, as we said, the "Feast of Feasts". For forty days we celebrate the victory of Christ's Resurrection, and the Apodosis ends this celebration on the liturgical level. The festivity of the Resurrection, however, continues with us throughout the year, especially every Sunday^[2] during the Divine Liturgy which is known as a "Small Pascha". But it is not only the Resurrection we celebrate at every Divine Liturgy, but the entire life of Christ and the Theotokos and the Saints.

The services on this day are celebrated just as on the day of Pascha itself. The daily readings from Holy Scripture, of course, will differ. After the Dismissal at Liturgy, the paschal hymns are no longer sung. The prayer "O Heavenly King" is not said or sung until Pentecost. The Winding Sheet (Plaschanitsa or Epitaphios) is taken from the altar and is put in its proper place. Even though the Apodosis of Pascha is on a Wednesday, fish, wine, and oil are permitted.

What Is Ascension Day and Why Do Christians Celebrate It?

The Christian holiday of Ascension Day, also known as the Feast of the Ascension, celebrates when Jesus ascended to heaven. This feast day is one of the ecumenical feasts of Christian churches, along with the celebrations of the Passion, Easter, and [Pentecost](#). Ascension Day is generally observed on a Thursday, the fortieth day after Easter.

"No one has ascended into heaven except he who descended from heaven, the Son of Man." ~ [John 3:13](#)

Jesus' Ascension in Scripture

Forty days from the day He rose from the grave, Jesus ascended into heaven. Here is how Luke described the event:

Therefore, when they [the disciples and the risen Christ] had come together, they asked Him saying, "Lord, will You at this time restore the kingdom to Israel?"

And He said to them, "It is not for you to know times or seasons which the Father has put in His own authority. But you shall receive power when the Holy Spirit has come upon you, and you shall be witnesses to Me in Jerusalem, and in all Judea, and in Samaria, and to the end of the earth."

"Now when he had spoken these things, while they watched, He was taken up and a cloud received Him out of their sight..." ([Acts 1:4-9](#), New King James Version).

Traditions of Ascension Day

Because the date of Easter varies from year to year, the celebration of the Ascension moves with it. It always falls on the fortieth day from Easter and, since Easter always falls on a Sunday, Ascension Day always falls on a Thursday; it is frequently called "Holy Thursday."

Ascension Day celebrates Christ's exaltation. While on earth, He was a servant. Now in heaven, He is the ruler and Lord of all. By entering heaven as the representative of mankind, He completed the work of our salvation and guarantees the eventual glorification of all who love Him.

Just as Jesus went up in the clouds, He will return the same way. Again Luke described the scene:

"And while they looked steadfastly toward heaven as He went up, behold two men stood by them in white apparel, who also said, 'Men of Galilee, why do you stand gazing up into heaven? This same Jesus, who was taken up from you into heaven, will so come in like manner as you saw Him go into heaven.'"

The Importance of Jesus' Ascension

1. The ascended and enthroned Christ pours out his Spirit on the church.

Jesus himself had told his disciples that it was good for him to go away, because only then would he send them another Helper, the Spirit of truth ([John 16:7-16](#)). And that's exactly what happened on the Day of Pentecost, ten days after Jesus' ascension. The Spirit descended on the church with power, inaugurating a new age in the history of salvation.

That's why Peter connects Jesus' exaltation and the outpouring of the Spirit in [Acts 2:33](#):

Being, therefore, exalted at the right hand of God, and having received from the Father the promise of the Holy Spirit, he has poured out this that you yourselves are seeing and hearing.

2. The ascended and enthroned Christ applies the blessings of salvation.

Having accomplished redemption through his suffering on [the cross](#), the risen and exalted Christ now applies the salvation he has won, by granting the gifts of repentance and forgiveness of sins.

As Peter says in [Acts 5:31](#):

God exalted him at his right hand as Leader and Savior, to give repentance to Israel and forgiveness of sins.

3. The ascended and enthroned Christ cares for his suffering people as they bear witness to him.

We see this in [Acts 7](#) when Stephen becomes the first martyr of the Christian church.

But he, full of the Holy Spirit, gazed into heaven and saw the glory of God, and Jesus standing at the right hand of God. And he said, “Behold, I see the heavens opened, and the Son of Man standing at the right hand of God.” ([Acts 7:55–56](#))

All of this should give us great encouragement! When feeling weak in ourselves, Luke reminds us that the exalted Christ has given us his Spirit, who equips us with the power, boldness, and courage we need to accomplish our mission.

This is the great hope of all Christians. For just as Jesus went into heaven, so will all Christians. Those who are dead will rise first; those who are living will be caught up to meet Him in the air, according to Paul, writing to the church at Thessalonica. With this hope in mind, Christians sometimes conclude their meetings with the words, "Come Lord Jesus."

Η Ανάληψη του Κυρίου

Μετά το Πάσχα, 39 ημέρες, τιμάται η εορτή της Αναλήψεως. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός μετά την λαμπροφόρο Ανάστασή Του από τους νεκρούς, δεν εγκατέλειψε αμέσως τον κόσμο, αλλά συνέχισε για σαράντα ημέρες να εμφανίζεται στους μαθητές Του (Πράξ.1,3).

Αυτές οι μεταναστάσιμες εμφανίσεις Του προς αυτούς είχαν πολύ μεγάλη σημασία. Έπρεπε οι πρώην δύσπιστοι και φοβισμένοι μαθητές να βιώσουν το γεγονός της Αναστάσεως του Διδασκάλου τους και να αποβάλλουν κάθε δισταγμό και ψήγμα απιστίας για Εκείνον.

Την τεσσαρακοστή λοιπόν ημέρα, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Λουκά, ο Κύριος τους μαθητές του «εξηγάγε έξω έως τη Βηθανία», στο όρος των Έλαιών όπου συνήθως προσήχετο. «Και αφού σήκωσε τα χέρια του, τους ευλόγησε». (Λουκά 24,50) και «ευλογώντας τους, εχωρίσθηκε απ' αυτούς και εφέρετο προς τα πάνω, στον ουρανό» μέχρι που τον έχασαν από τα μάτια τους. Και μετά αφού Τον προσκύνησαν

επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ με χαρά μεγάλη και έμεναν συνεχώς στο ναό υμνολογώντας και δοξολογώντας το Θεό.

Ο ευαγγελιστής Μάρκος, περιγράφοντας πιο λακωνικά το θαυμαστό και συνάμα συγκινητικό γεγονός, αναφέρει πως μετά από την ρητή αποστολή των μαθητών σε ολόκληρο τον κόσμο κηρύττοντας και βαπτίζοντας τα έθνη, «ανελήφθη εις τον ουρανόν και εκάθισεν εκ δεξιών του Θεού. Εκείνοι δε εξελθόντες εκήρυξαν πανταχού, του Κυρίου συνεργούντος και τον λόγον βεβαιούντος δια των επακολουθούντων σημείων» (Μαρκ.16,19-20).

Αυτή η ευλογία είναι πια η αρχή της Πεντηκοστής. Ο Κύριος ανέρχεται για να μας στείλει το παράκλητο Πνεύμα, όπως λέγει το τροπάριο της εορτής: «Ανυψώθηκες στη δόξα, Χριστέ Θεέ μας, αφού χαροποίησες τους μαθητές σου με την επαγγελία του Αγίου Πνεύματος και βεβαιώθηκαν από την ευλογία σου».

Η Ανάληψη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού αποτελεί αναμφίβολα το θριαμβευτικό πέρας της επί γης παρουσίας Του και του απολυτρωτικού έργου Του. «Ανελήφθη εν δόξη» για να επιβεβαιώσει την θεία ιδιότητά Του στους παριστάμενους μαθητές Του. Για να τους στηρίξει περισσότερο στον τιτάνιο πραγματικά αγώνα, που Εκείνος τους ανάθεσε, δηλαδή τη συνέχιση του σωτηριώδους έργου Του για το ανθρώπινο γένος.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός ανήλθε στους ουρανούς, αλλά δεν εγκατέλειψε το ανθρώπινο γένος, για το οποίο έχυσε το τίμιο Αίμα Του. Μπορεί να κάθισε στα δεξιά του Θεού στους ένδοξους ουρανούς, όμως

η παρουσία Του εκτείνεται ως τη γη και ως τα έσχατα της δημιουργίας. Άφησε στη γη την Εκκλησία Του, η οποία είναι το ίδιο το αναστημένο, αφθαρτοποιημένο και θεωμένο σώμα Του, για να είναι το μέσον της σωτηρίας όλων των ανθρωπίνων προσώπων, που θέλουν να σωθούν. Νοητή ψυχή του σώματός Του είναι ο Θεός Παράκλητος, «το Πνεύμα της αλήθειας» (Ιωάν. 15,26), ο Οποίος επεδήμεσε κατά την αγία ημέρα της Πεντηκοστής σε αυτό, για να παραμείνει ως τη συντέλεια του κόσμου.

Η σωτηρία συντελείται με την οργανική συσσωμάτωση των πιστών στο θεανδρικό Σώμα του Χριστού. Αυτό εννοούσε, όταν υποσχόταν στους μαθητές Του: «ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος» (Ματθ.28,20).

Revelation of the Axion Estin June 11th

Revelation of the Axion Estin June 11th The Axion Estin icon of the Mother of God is in the high place of the altar of the cathedral church of the Karyes monastery on Mount Athos. During the reign of the emperors Basil and Constantine Porphyrogenitos, and the patriarchate of St. Nicholas Chrysoberges, a certain Elder and his disciple moved near Karyes, the administrative center of the Holy Mountain. One Saturday night the Elder went to Karyes for the all- night vigil. He left, instructing his disciple to remain behind and read the service in their cell. As it grew dark, the disciple heard a knock on the door. When he opened the door, he saw an unknown monk who called himself Gabriel, and he invited him to come in. They stood before the icon of the Mother of God and read the service together with reverence and compunction. During the Ninth Ode of the Canon, the disciple

began to sing “My Soul magnifies the Lord...” with the Irmos of St. Kosmas the Hymnographer, “More honorable than the Cherubim...” The stranger sang the next verse, “For He has regarded the low estate of His handmaiden...” Then he chanted something the disciple had never heard before, “It is truly meet to bless Thee, O Theotokos, ever- blessed and most pure, and the Mother of our God...” Then he continued with, “More honorable than the Cherubim...” While the hymn was being sung, the icon of the Theotokos shone with a heavy light. The disciple was moved by the new version of the familiar hymn, and asked his guest to write the words down for him. When the stranger asked for paper and ink, the disciple said that they do not have any. The stranger took a roof tile and wrote the words of the hymn on its surface with his finger. The disciple knew then that this was no ordinary monk , but the Archangel Gabriel. The angel said, “Sing in this manner, and all the Orthodox as well.” Then he disappeared, and the icon of the Mother of God continued to radiate light for some time afterward. The Eleousa Icon of the Mother of God, before which the hymn “It Is Truly Meet” was first sung, was transferred to the katholikon at Karyes. The tile, with the hymn written on it by the Archangel Gabriel, was taken to Constantinople when St. Nicholas Chrysoberges was Patriarch. Numerous copies of the “It Is Truly Meet” Icon are revered in Russian churches. At the Galerna Harbor of Peterburg a church

with five cupolas was built in honor of the Merciful Mother of God, and into it they put a grace- bearing copy of the “It Is Truly Meet” icon sent from Athos. According to the ancient synaxarion, this feast was originally held at the cell where the miracle took place. The icon is commemorated by the Church on June 11th and July 13th. The appearance of the Archangel Gabriel to a monk on Mount Athos, and the revelation of the hymn “It Is Truly Meet” is commemorated by the Church on June 11th .

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Το παρακάτω ιστορικό γράφηκε ως υπόμνημα από τον ιερομόναχο Σεραφείμ τον Θυηπόλο το 1548 ο οποίος υπήρξε και Πρώτος του Αγίου Όρους και διέσωσε ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης. Στη Σκήτη του Πρωτάτου, που βρίσκεται στις Καρυές του Αγ. Όρους - στην αριστερή όχθη του χειμάρρου του Λιβαδογένη, κάτω από τη ρωσική Σκήτη του Αγ. Ανδρέα - εκεί κοντά στην τοποθεσία της Ι. Μονής Παντοκράτορος, είναι ένας λάκκος (χαράδρα) μεγάλος που έχει διάφορα κελιά.

Σε ένα από αυτά τα κελιά που ήταν αφιερωμένο στην Κοίμηση της Θεοτόκου, κατοικούσε ένας ενάρετος Ιερομόναχος γέροντας με τον υποτακτικό του. Κατά το βράδυ ενός Σαββάτου θέλοντας ο Γέροντας να πάει στην αγρυπνία στη μονή λέει στον υποτακτικό:

- Εγώ Τέκνο μου θα πάω να ακούσω την αγρυπνία ως συνήθως. Εσύ μείνε στο κελί και ανάγνωσε την ακολουθία σου. Και έτσι έφυγε.

Αφού ήρθε το βράδυ, ακούει ο υποτακτικός να χτυπάει κάποιος την πόρτα του κελιού. Πήγε, την άνοιξε και βλέπει κάποιον ξένο και άγνωστο μοναχό, ο οποίος αφού παρακάλεσε, μπήκε και έμεινε εκείνη τη βραδιά στο κελί.

Την ώρα του όρθρου σηκώθηκαν και έψαλλαν και οι δύο την ακολουθία. Όταν όμως ήλθαν στην Τιμιωτέραν των Χερουβείμ, ο υποτακτικός έψαλλε ως τέλους τον ύμνο, ενώ ο ξένος μοναχός στάθηκε μπροστά από την εικόνα της Θεοτόκου και με περισσή ευλάβεια και φόβο κάνοντας άλλη αρχή του ύμνου τον έψαλλε ως εξής: «Άξιον εστί ως αληθώς, μακαρίζειν σε την Θεοτόκον, την αειμακάριστον, και παναμώμητον, και μητέρα του Θεού ημών». Και μετά επισύναψε και την Τιμιωτέραν μέχρι τέλους.

Όταν άκουσε αυτό ο υποτακτικός ενθουσιάστηκε αφ' ενός για το νέο ύμνο, αφετέρου για την κατά κάποιο τρόπο Αγγελοειδή φωνή και ουράνιο μελωδία που άκουσε και λέει προς τον ξένο μοναχό:

- Εμείς μόνο την Τιμιωτέρα ψάλλουμε, το Άξιον Εστί, δεν το έχουμε ακούσει ποτέ, ούτε εμείς αλλά ούτε και οι πρωύτεροι από μας. Αλλά σε παρακαλώ, κάνε αγάπη και γράψε σε μένα τον ύμνο αυτό για να τον ψάλλω και γώ στην Θεοτόκο.

- Φέρε μου μελάνι και χαρτί για να γράψω τον ύμνο, του είπε ο ξένος μοναχός.

- Δεν έχω ούτε μελάνι, ούτε χαρτί, είπε ο υποτακτικός. Τότε ο ξένος μοναχός είπε:

- Φέρε μου μια πλάκα.

Ο υποτακτικός πήγε τότε και έφερε (μάλιστα λέγεται ότι η πλάκα αυτή ήταν από το δάπεδο του ναού κάτι που είναι πολύ πιθανόν). Την πήρε λοιπόν ο ξένος, και έγραψε πάνω σ' αυτήν με το δάκτυλο του τον παραπάνω ύμνο, το Άξιον Εστί. Κι ώ του θαύματος!!! Τα γράμματα χαράχθηκαν τόσο βαθιά πάνω στην σκληρή πλάκα σαν να γράφτηκαν σε μαλακό πηλό.

Και ποιος να περιγράψει την έκπληξη του υποτακτικού που βρέθηκε μπροστά σ' αυτό το εξάισιο γεγονός, ο οποίος δίκαια στάθηκε εμβρόντητος και παράλαβε την πλάκα από τον ξένο. Μετά είπε ο ξένος στον υποτακτικό:

- Από σήμερα και στο εξής έτσι να ψάλλετε αυτό τον ύμνο και εσείς, αλλά και όλοι οι Ορθόδοξοι στην Κυρία ημών Θεοτόκο. Και μετά εξαφανίστηκε. Ήταν ο Αρχάγγελος Γαβριήλ, απεσταλμένος από το Θεό, για να αποκαλύψει τον αγγελικό αυτό ύμνο στην ανθρωπότητα.

Ο υποτακτικός μοναχός δοκιμάζοντας έκπληξη στην έκπληξη και χαρά στην χαρά, προσκύνησε τον τόπο όπου στάθηκε ο Άγγελος και ξεφώνησε: «Νυν είδα αληθώς ότι εξαπέστειλε Κύριος τον Άγγελο Αυτού» και ατενίζοντας την εικόνα της Θεοτόκου «Δεδοξασμένα ελλαλήθη περί σου η πόλις του Θεού, Δέσποινα μου Μαρία».

Αφού επέστρεψε και ο Γέροντας από την αγρυπνία στο κελί, άρχισε ο υποτακτικός να του διηγείται τα συμβαίνοντα και να του ψάλλει το Άξιον Εστί, όπως του παρήγγειλε ο Άγγελος και στη συνέχεια του έδειξε και την πλάκα με τα αγγελοχάρακτα γράμματα. Ο Γέροντας ακούγοντας και βλέποντας όλα αυτά, έμεινε εκστατικός απέναντι στο θαύμα αυτό.

Πήραν και οι δύο την αγγελοχάρακτη πλάκα και πήγαν στο Πρωτάτο. Την έδειξαν στον Πρώτο αλλά και στους Γέροντες της Κοινής Σύναξης και τους διηγήθηκαν όλα τα γενόμενα. Αυτοί δόξασαν το Θεό και ευχαρίστησαν τη Κυρία Θεοτόκο για το εξάισιο αυτό Θαύμα. Αμέσως έστειλαν την πλάκα στην Κωνσταντινούπολη προς τον Πατριάρχη και τον Αυτοκράτορα

αφού τους έγραψαν και γράμματα που εξιστορούσαν όλη την υπόθεση του γεγονότος.

Από τότε και μετά ο Αγγελικός αυτός ύμνος διαδόθηκε σε όλη την Οικουμένη και ψάλλεται στη Θεομήτορα από όλους τους Ορθόδοξους. Η δε εικόνα της Θεοτόκου που βρισκόταν στην Εκκλησία του κελιού στο οποίο έγινε αυτό το Θαύμα, με κοινή απόφαση των Πατέρων αποφασίσθηκε να μεταφερθεί στο Ιερό Βήμα του Πρωτάτου. Έτσι αφού συνήχθησαν πολλοί Πατέρες, έκαναν μια μεγαλειώδη λιτανεία (κρατώντας κεριά, προσφέροντας θυμιάματα, και θείους ύμνους) όπως άρμοζε στην περίπτωση και αφού πήγαν στο κελί όπου είχε λάβει χώρα το Θαύμα προσκύνησαν την εν λόγω Ιερά Εικόνα της Θεομήτορος. Στη συνέχεια την λιτάνευσαν προς την Εκκλησία του Πρωτάτου. Όταν έφθασαν στον Ναό την απέθεσαν στον κυρίως Ιερό Ναό και στη συνέχεια τέλεσαν αγρυπνία εις δόξα και τιμή της Θεομήτορος και του Υπηρέτη Αυτής Μεγίστου Αρχαγγέλου Γαβριήλ. Μετά αφού την έλαβαν σαν τίμιο αγίασμα, χρυσοπορφύρωτο κιβωτό και τιμαλφέστατο θησαυρό, με την δέουσα τιμή και ευλάβεια την εισήγαγαν στο Ιερό Βήμα σύμφωνα με την προσυμφωνηθείσα απόφαση και την ενθρόνισαν στο Ιερό σύνθρονο του Αγίου Βήματος πίσω από την Αγία Τράπεζα, όπου βρίσκεται μέχρι και σήμερα, σαν σε θρόνο βασιλικό.

Από τότε η Ιερά αυτή Εικόνα πήρε την ονομασία του αγγελικού ύμνου «Άξιον Εστί», επειδή μπροστά στην εικόνα αυτή ψάλλθηκε για πρώτη φορά από τον Άγγελο ο ύμνος αυτός. Το κελί πήρε την επωνυμία «Άξιον Εστί» ενώ ο λάκκος (η τοποθεσία) που βρίσκεται το κελί ονομάζεται από όλους μέχρι σήμερα «Άδειν» (δηλαδή, ψάλλειν), επειδή εκεί για πρώτη φορά ψάλλθηκε ο αγγελικός αυτός ύμνος.

Το θαύμα αυτό είναι παλαιό και έγινε το 980 μ.Χ. επί της Βασιλείας Βασιλείου και Κωνσταντίνου των αυτοδέλφων που ονομαζόντουσαν και Πορφυρογέννητοι, υιών του Ρωμανού του νέου και επί πατριαρχίας Νικολάου του Χρυσοβέργου. Η παραπάνω εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου καλουμένης «Άξιον Εστί» κατασκευάστηκε στους χρόνους της εικονομαχίας. Γενικά η όλη τεχνοτροπία της εικόνας είναι αυστηρά βυζαντινή και η όψη της επιβλητική, με γλυκεία σοβαρότητα, γνώρισμα πολλών παλαιών εικόνων. Κατά το έτος 1836 το μεγαλύτερο μέρος της εικόνας σκεπάστηκε με λιθοστόλιστο αργυροχρυσωμένο κάλυμμα, θαυμαστής Αγιορείτικης τέχνης (υποκάμισο) .

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey
201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website Sunday of
St. Gregory Palamas

Visit our website: www.AscensionFairview.org
Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"
Want to be added to our email list? Contact us:
info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, June 6, 2021

Sunday of the Blind Man

ΚΥΡΙΑΚΗ, 6 Ιουνίου, 2021

Κυριακή του Τυφλού

MEMORIAL SERVICES

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

3 μήνες: Παναγιώτης Δούρος

3 months: Peter Douros

6 μήνες: Μιχαήλ Χαβιάρης

6 months: Michael Haviaris

1 χρόνος: Δημήτριος Κοτσώνας

1 year: Dimitrios Kotsonas